

Visszaemlékezés Mikó Jenő püspök úrra

Nagy szeretettel emlékezem vissza Mikó Jenő püspök úrra, emberségére, közvetlenségére és nagy tudású mégis szerény karakterére. Engem ért az a megtiszteltetés, hogy szolgálatának utolsó évében mellette szolgálhattam, mint kezdő segédlelkész. 2002 novemberében kerültem Pozsonyba, ekkor ismertem meg közelebbről püspök urat, előtte talán egyszer találkoztam vele, amikor októberben fogadott irodájában. Mivel nem voltam komáromi teológus, nem volt alkalmam tanárként ismerni őt, de mint segédlelkész sokat tanultam tőle. Feleségével együtt szeretettel fogadtak engem és férjemet. Ebben az időben már folyamatban volt Pozsonyban a lelkészváltás, így ebbe az intézkedésekkel teli fárasztó helyzetbe csöppentünk bele. A költözködésre és nyugdíjba vonulásra készültek, a lelkészlakás nagy része már nem volt berendezve, így sok időt, többnyire a hétvégéket töltötték komáromi-őrsújfalui lakásukban. Azt tapasztaltam, hogy nem okoz neki gondot átengedni a szolgálatokat, rendszeresen egyedül vezettem a vasárnapi istentiszteleteket két nyelven, ami nagy kihívás volt számomra, kezdő lelkész számára. Ha jól emlékszem, két-három hetente váltottuk egymást, a heti 4 biblióra vezetése is be volt osztva közöttünk. Emlékszem, hogy nagyon szerette az ifjúságot, nagy örömmel tartotta számukra – a Pozsonyba került egyetemistáknak a mély és magával ragadó bibliai tanítást. De a konfirmációs korosztályt is szeretettel oktatta úgy magyarul, mint szlovákul. A mindig pedáns, elegáns és tekintélyes megjelenése sokakat vonzott, sokan ő miatta jártak a pozsonyi templomba igehirdetéseit hallgatni. Ebben az időben már meglehetősen megtört egészségileg, de soha nem panaszkodott vagy esett kétségbe, türelemmel és mosolygósan viselte a fájdalmakat is. Inkább fájt feleségének, Bözsike néninek – Doktornőnek, hogy nem volt lehetősége vendégül látni minket otthonában költözködésük miatt. Novembertől következő év júliusig szolgáltunk együtt, ekkor én anyasági szabadságra léptem, augusztusban megszületett elsőszülött gyermekem. A szolgálatokból nem tudtam kivenni a részem, de mindig szeretettel érdeklődtek, sőt nagyon várták, hogy hazamenjünk – vissza Pozsonyba. Bözsike néni rögtön megnézte a kisbabánkat és nagyon örült neki, hogy az egész

életében végzett hivatása szerint tanácsokkal tud ellátni minket. Azzal is büszkélkedhetünk, hogy elsőszülött lányom volt az, akit pozsonyi szolgálata alatt utolsóként keresztelt meg. Sőt, olyan nagy ajándékot is kaptunk tőlük, amit mai napig nagy becsben őrzünk és emlegetjük őket: azt a babaágyat adták nekünk, amit ők az unokáik számára a lakásukban tartottak. Őrizzük és rendeltetése szerint négyszeresen kihasználtuk már eddig, és mindig tisztelettel és hálával emlegetjük őket, micsoda nagy megtiszteltetésben részesítettek. Számomra különösen nagy megtiszteltetés az is, hogy a mostani szolgálati helyemhez is volt kötődése és ugyan azokban az anyakönyvekben megtalálom lenyomatát, ahová most én is beírom a gyülekezetem adatait. Farkasdi szolgálata alatt ugyanis Negyedre is beszolgált, amikor a 70-es évek első felében helyettesített, és sokan emlegetik őket itt is, hiszen felesége gyermekorvosként sok mostani felnőttet kezelt abban az időben, püspök úr vezetésével pedig sokan ágendáztak le abban az időben, akik szeretettel emlegetik és őrzik a nevével ellátott bibliákat, énekeskönyveket, többek között a jelenlegi gondnokunk is.

Fontos volt számára a családi kötődés, mindig szeretettel emlegette gyermekeit, unokáit, büszke volt rájuk és előmenetelükre.

Szeretettel emlegetjük őt családjunkban és emlékezünk rá hálával és tisztelettel.

Dr. Csonthó Aranka
pozsonyi segédlelkész
2002-2016